

Advent: 20. O Dni D

O tom, abychom se připravili na příchod Mesiáše, na Den D, kdy bude svět jednou provždy vysvobozen z pout násilí, nenávisti a nespravedlnosti.

Advent

O Dni D

1. čtení: Lukáš 3, 7 - 18

7 Zástupům, které vycházely, aby se od něho daly pokřtít, Jan říkal: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nastávajícím hněvem?

8 Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání, a nezačínějte si říkat: „Náš otec jest Abraham!“ Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení.

9 Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně.“

10 Zástupy se Jana ptaly: „Co jen máme dělat?“

11 On jim odpověděl: „Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak.“

12 Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se: „Mistře, co máme dělat?“

13 On jim řekl: „Nevymáhejte víc, než máte nařízeno.“

14 Tázali se ho i vojáci: „A co máme dělat my?“ Řekl jim: „Nikommu nečiňte násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem.“

15 Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš.

16 Na to Jan všem řekl: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.

17 Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným.“

18 A ještě mnohým jiným způsobem napomínal lid a kázal radostnou zvěst.

Sestry a bratři,

když Američané za 2. světové války plánovali osvobození západní Evropy určili si datum vylodění v Normandii. Detailní plány velkých vojenských operací jsou sestavovány dlouho před vlastním uskutečněním.

Z důvodů utajení datum vylodění znali pochopitelně pouze nejvyšší armádní činitelé, pro všechny ostatní to byl Den D, Day of Deliverance, Den vysvobození. Zahájení vojenské operace je ale vždy závislé na mnoha okonostech.

Skutečný Den D se proto může od toho plánovaného odchylovat v řádu + nebo - několika dnů. V případě vylodění v Normandii se kvůli nepříznivému počasí posunul o jeden den později.

Jak bude nakonec vojenská operace úspěšná závisí ovšem nejen na počasí, ale také na těch, kteří mají být vysvobozeni. Musí být připraveni a neměli by kolaborovat s nepřítelem, protože potom se velice snadno mohou ocitnout na straně poražených.

Ve stejné situaci jako Evropané pod Hitlerem se nacházeli v novozákonní době Židé pod Římem. Tíha kruté okupační moci byla nesnesitelná a možnosti, jak se jí zbavit naprosto žádné.

Jediná naděje, která zbývá, je, že pomoc přijde odněkud zvnějšku. Židé věděli odkud. Znali verše žalmu ujišťujícího, že „*pomoc přichází od Hospodina, který učinil nebe i zemi*“ (Ž 121, 2).

Stále znovu si připomínali slova proroků o Dni D, dni vysvobození, který Bůh připravuje. Bude to zároveň Den H, neboli Den Hospodinův. Den, kdy Bůh jednou provždy změní úděl svého lidu, potrestá zlé a nespravedlivé národy a také kolaboranty a všechny hříšníky. Den, kdy se sám prostřednictvím pověřeného Mesiáše, Syna člověka, ujme jednou provždy vlády nad světem. Zlo bude poraženo a dobro zvítězí.

Zní to jako pohádka a nutno dodat, že do jisté míry to pohádka skutečně je. Pohádka, kterou si my lidé rádi vyprávíme i dnes, pouze v pozměněném provedení. Stejně jako lidé tenkrát i my dnes vyhlížíme svůj Den D.

Den, kdy nás nějaká vyšší moc zbaví názorových nepřátel, neschopných nebo naopak všehoschopných politiků a samozřejmě všech korupčníků, zlodějů a maládomistů.

V dnešní demokratické společnosti jsou takovým vyhlíženým Dnem D zejména volby. Očekáváme je s nadějí, že ti druzí tentokrát už konečně dostanou co proto a zmizí ze scény.

Jenže takhle jednoduché to není. Dokonce ani v osobních vztazích ne. Čekáním na pomyslný Den D se nezbavíme hrozného šéfa, nesnesitelného souseda, ani nepovedených členů rodiny.

Jediné, co se nám při tom čekání může přihodit je, že zapškneme a trvalou součástí našeho života se stane nenávist vůči těm druhým, kterým přejeme aby zmizeli. Jenže nenávist je tou nejhorší výbavou, kterou můžeme mít. Může škodit druhým ale zejména škodí nám samotným. Rozežírání nás zevnitř a brání tomu, aby se při nás nějak projevil vlastnosti daleko hodnotnější.

Právě takové bylo ovzduší židovské společnosti v době, kdy u Jordánu vystoupil Jan Křtitel. Nenávist, předsudky a intenzivní očekávání Dne D, Dne Hospodinova. Kdyby byl Jan populist, mohl by si býval velice snadno přihřát vlastní polívčičku. Stačilo by opakovat stále dokola, jak jsou Římané bezbožní a zlí, jak král Herodes hrabe jen do vlastního hnízda a jak velekněží kolaborují s nepřítelem.

Nejspíš by měl do velké míry pravdu, ale Jan zvolil jinou cestu. Nenávist sama o sobě totiž není dobrým předpokladem k trvalé změně. Pokud ke změně dojde, tak se pouze vymění strany ale jinak se nenávidí zapškle dál. Janovi jde o trvalou změnu.

Den Hospodinův už se skutečně blíží, Den D, Den vysvobození je nadosah, jenže pokud nebudeme připraveni, smete nás, my sami se staneme těmi, kteří budou odstraněni. Argumentovat tím, že jsme přeci Abrahamovými potomky, nebo že patříme do církve, že věříme v Boha, nebo že přece volíme tu správnou stranu, není k ničemu.

V Den D se nebude rozhodovat podle toho, jakou měl kdo legitimaci, ale podle toho jak byl na vysvobození připraven, co pro to udělal. Jan Křtitel si nebral vůbec servítky. Plemeno zmijí! Kdo vám řekl, že v Den D budete na té správné straně? Může to být úplně naopak. Můžete prohrát na celé čáře!

Nenávist sama o sobě není program. Je jako zmijí jed. Pokud se díváme na ty druhé primárně jako na nepřátele, stáváme se sami toxickými jedinci.

Připravenost na Den D spočívá v něčem jiném. Nejprve je třeba projít hlubokou vnitřní změnou. Jan takovou vnitřní změnu nazývá pokání. Když si člověk dá tu práci, najednou s hrůzou zjistí, že není vůbec dokonalý, bezchybný ani spravedlivý.

Když si člověk dá tu práci přijde na to, že by sám vlastně v Den D nemusel vůbec dopadnout dobře.

Pokání znamená, že se rozloučím s nenávisť, s předsudky, s předpojatostí – nenávist může mít mnoho jemnějších forem.

Pokání znamená, že začnu připravovat vhodné podmínky pro to, aby očekávaný Den D úspěšně a rychle proběhl.

Den vysvobození není předně o tom, že ti druzí dostanou co proto, ale o tom, že budeme svobodní, že se nebude lhát a nebude už nespravedlnost. Ten, kdo se změní, přestane nenávidět a začne žít takhle svobodně, ten je připraven na Den D.

Jan takový život přirovnává ke stromu, které nese ovoce. Pokud je ovoce trpké a nestojí za nic, pak platí, že sekera je připravená, v Den D bude strom pokácen a spálen. Pokud strom ale ponese sladké ovoce, stane se součástí velkého sadu budoucnosti.

A zástupy se Jana ptaly: „Co jen máme dělat? Pořád je to jenom teorie, Den D se blíží, je třeba činit pokání a nést ovoce; co konkrétně máme tedy dělat?“

Konečně se Jan pustí do popisu toho, jak by mohl život člověka, který projde hlubokou vnitřní změnou, asi vypadat. Předně je třeba upustit od běžné praxe, kdy jsou naše oči upřeny stále a jen na nepřítele. To nikam nevede.

Je třeba zaměřit zrak na ty, kteří jsou obvykle mimo záběr. Ne na mocné, ale na bezmocné. Revoluce poměrů, kterou očekáváme v Den D, musí nastat už nyní, ještě dřív, než onen den nastane. Jinak nás může zastihnout nepřipravené a smete nás.

Vysvobození začíná už nyní a tady, prostřednictvím drobných činů vyplývajících z hlubokého přesvědčení, že my lidé jsme jeden za druhého odpovědní.

Svobodnou společnost nelze vystavět na bezohlednosti a nezájmu. A proto Jan hlásá:

„Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné a kdo má co k jídlu, udělej také tak.“

Není třeba velkých gest a nákladných projektů. Nejčastěji stačí jen ochota podělit se s tím, kdo je v nouzi. Celníkům, tedy výběrčím daní, a vojákům, kteří je doprovázejí, Jan stručně říká, ať se nesnaží polepšit si na úkor druhých.

Je to celkem jednoduché. Pokud spolu lidé budou žít v harmonii, nebudou se vzájemně okrádat a přitom budou mít soucit s těmi slabšími, potom je připraven ideální prostor pro Den D, Den Hospodinův.

Kdo ví. Možná, že den D v naší společnosti stále nepřichází protože myslíme moc na sebe a na nepřátele. Možná, že Den Hospodinův, o kterém čteme v Písmu, ještě nepřišel, protože nejsme připraveni.

A tak ho Bůh stále odkládá a čeká, kdy projdeme hlubokou vnitřní změnou, abychom při nebeské invazi nedopadli špatně. Má s námi soucit.

Dokonce poslal svého Syna, abychom přišli k rozumu, ale jak známo „jeho vlastní souvěrci ho nepřijali“. Dopadli bychom dneska jinak? Nevím, nevím. Nejde o to vyhlašovat, že je naším předkem Abraham nebo že je naším Pánem Ježíš Kristus. Jde o to nést ovoce.

Jan Křtitel nám dnes, sestry a bratři, mluví do duše. Je to oddíl Písma, který se čte v adventní době odedávna. To abychom se připravili na příchod Mesiáše, na Den D, kdy bude svět jednou provždy vysvobozen z pout násilí, nenávisti a nespravedlnosti.

Je třeba být připraven a snažit se žít svobodně už nyní.

PeČ

SPCH 16. 12. 2018 (3. neděle adventní)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)